

בְּדַרְכּוֹ שֶׁל רַבִּי לְוֵי-יִצְחָק נְשִׁמָתוֹ-עֵדוֹן

ילדעילדע: השבֿת, כ' במנחם-אב, חל יום ההולולא ה-69 של הגאון המקבל רבי לוי-יצחק שניאורסון נשמתו-עֵדוֹן, אביו של כבוד-קדשת אדמו"ר נשיא דורנו.

רבי לוי-יצחק היה רבה של העיר דניפרופטרובסק (ניקטרינוסלב), עיר מחוז גדולה באוקראינה. את רבנותו נהל ביד רמה, תוך שהוא פועל ללא חת להפיץ תורה ויהדות בעירו ומחוצה לה.

בחדש ניסן תרצ"ט נעצר בכיתו על-ידי המשטר הרוסי והובל למעצר. לאחר חודשים ארוכים בהם העבר מבית-סוהר אחד למשנהו, נשפט ונדון לחמש שנות גלות בעיר ציאלי שבקזחסטן. המטרה הייתה להרחיקו מכני קהלתו ומחייים היהודיים בכלל, לבדוד אותו ולשבר את רוחו.

אבא/אמא: את רוחו האיתנה של רבי לוי-יצחק, לא הצליחו הרשעים לשבר.

יש לא-מעט עדויות על הקפדתו של רבי לוי-יצחק, גם במקום גלותו, על כל דין ומנהג, ועל מאמציו העלאיים להשפיע תורה ויהדות על מעט היהודים שנמצאו בסביבתו. כמו כן, רבים מפרושי העמקים של רבי לוי-יצחק על ספר הזהר הקדוש, נכתבו על-ידו בגלותו.

אבל גופו נחלש מאוד. הוא נאלץ לחיות בתנאים גשמיים קשים ביותר, עם מעט מאוד מזון (כשר), בלי תרופות ושאר פיוצא-בזה.

כארבע שנים עשה רבי לוי-יצחק בציאלי.

באמצע שנת תש"ד התר לו לעבר לעיר אלמא-אטא, בירת

לע"נ

הרב הגאון החסיד והמקובל וכו'

ר' לוי יצחק זצ"ל שניאורסאהן

אביו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

אשר נאסר והגלה על עבודתו בהחזקת והפצת היהדות

ונפטר בגלות ביום כ"ף לחודש מנחם אב שנת ה'תש"ד

מטיה על גבה השתתפנותו בהוצאות החתנה. רבי לוי-יצחק דרש במפגיע מהאב להתאמץ קצת יותר ולהגדיל את סכום הנדוניה לכני הזוג...

כזה אפוא היה מטיה וכאלו היו היחסים ששררו בינו לבין הגאון רבי לוי-יצחק.

והנה, יום אחד, זמן-מה בטרם עמדו מטיה וזוגתו להפך להורים, ארע אסון נורא. זה היה יום קיץ לוהט. מטיה ירד להתרחץ במי הנהר. לפתע נקלע לתוך מערבלת-מים שסחפה אותו לעמק הנהר. כוחותיו לא עמדו לו כדי להחלץ מהמערבלת והוא טבע ומת.

*

חבריו ומוריו של מטיה במוסדות שבהם רכש את השכלתו, בקשו לערף לו הלוייה 'מכבדת' על-פי כל כללי הטקס ובלווי תזמרת.

הם פנו לאחותו של מטיה, שהייתה קומוניסטית משבעת, ובקשו את עזרתה בארגון ההלויה. אלא שברגע עצוב זה התעורר בלב האחות הניצוץ היהודי. היא התחמקה בנימוס מהפניות אליה, ומהרה לביתו של רבי לוי-יצחק. נרגשת ובוכיה אמרה לו: "ברור לי שאחי היה רוצה כי אתה תהיה זה שינהל כעת את הענינים. רצונך רצונו הוא, וככל שתפסק - כך יהיה!".

רבי לוי-יצחק, שבפעמו היה שכור מהאסון הנורא, מהר לטבל עצמו במקוה-טהרה ורק אז נגש לטפל בעניני הקבורה של מטיה. לאנשי החברה-קדישא הורה לכתר למנוח קבר בסמוך למקום שבו נטמנו בעבר ספרי-תורה שבלו ונפסלו. מיתר לציין כי ההלויה והקבורה התקיימו לפי כל כללי ודקדוקי ההלכה.

וכעת עמד רבי לוי-יצחק, במלא הדרת קומתו, על מדרגות בית-הכנסת הגדול, וספד לנפטר, תוך שהוא מעלה על נס את אצילות-רוחו המיוחדת. הוא ספר על דבקו המפלא של מרדכי (מטיה) בדרך התורה, על התעלמותו האמיצה מחצי הלעג שנשלחו לעברו בחברה שבה למד וחי, ועל היותו יהודי גאה שקים בכל מאודו את לשון הפתוב, "הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב".

האסון המעציב כמו גם בכיו המר של רבי לוי-יצחק, הרעידו את מיתרי לבותיהם של משתתפי ההלויה שבכו עמו גם-כן. דבריו הכאובים של הרב נחרתו עמק בלבם ובזכרונם, לעוד שנים רבות.

אך לא רק המלומים נצרו את דברי ההספד הללו, אלא גם נציגי השלטון - שאנשיו התערבו בקהל והקשיבו לדברים - רשמו אותם בפנקס השחר שהכין על הגאון החסיד.

רשימת עוונותיו של רבי לוי-יצחק תפחה והלכה, עד כי כעבר שנים מספר נשפט והכרז "מסכן לצבור". הוא נשלח לגלות קשה בקזחסטן הרחוקה. שם השיב את נשמתו הטהורה ליוצרה (ביום כ' במנחם-אב תש"ד) ושם גם מנוחת כבודו.

הפשרות ב"מנהגים יהודיים חשוכים". אבל דבר לא הרגיעו ואיש לא הסיטו מאמונתו.

מעט לעת היה מטיה נוהג לפקד את ביתו של רב העיר, כדי לשאול, להתייעץ ולקבל ממנו הכונה בעניני תורה ואורחות-חיים.

נפשו של רבי לוי-יצחק נקשרה בנפש הצעיר שעורר בלבו מדה רבה של התפעלות והערצה. לפעמים היה מטיה חומק מפתת למודיו ובא לבית הרב, כדי ללמד שם תורה במשך שעה-שעתיים. לאחר מכן היה חוזר לכתתו כאלו כלל לא עזבה.

כשהשלים את למודי הרפואה שלו, נשלח מטיה מטעם הממשלה לתקופת התנסות בקולחוז (=מעין קבוץ). גם משם היה חומק לעתים בחשאי ומגיע לבית רב העיר, כדי ללמד תורה. כשעסוקיו בקולחוז לא אפשרו לו להגיע פיזית לבית הרב, היה מעלה את שאלותיו על הפתב, ושולח אותם בדאר לבית הרב.

בהגיע הימים-הנוראים היה מטיה עושה מאמץ עליון להשתחרר מהקולחוז. או-אז היה בא לביתו של רבי לוי-יצחק ושם התפלל במתינות ובכונה.

אחת לתקופה היו אנשי הקולחוז יוצאים לערים סמוכות ומציעים לתושביהן לקנות מתוצרתם החקלאית. מטיה היה מנצל את ההזדמנויות הללו כדי להכין רשימה של 'מצרכים' הנחוצים ליהודי העיר, כדגמת סדורים, טליתות ותפלין. וכשהיה חוזר בפעם הבאה לאותה עיר, השתדל מטיה לספק את ה'מצרכים' למזמיניהם.

והנה הגיע חנכה. בערב הראשון חמק מטיה מהבקתה שבה התגורר עם כמה מחבריו לקולחוז, התרחק מעט ונכנס לתוך שדה-תירס. שם, בין הקלחים הגבוהים, הוציא מכיסו נרות קטנים והדליקם לאחר אמירת הברכות. כך גם עשה בערב שלמחרת ובערב שלאחר מכן. באמצע חנכה, בעודו יושב בשדה לצד הנרות הדולקים, מתבונן בהם ושואב מאורם כוח ותעצומות-נפש, הגיח לפתע מאחוריו המפקח על העבודה בקולחוז. מטיה לא יכול היה לספר לו שום 'ספורים' שיסתירו או יטשטשו את מהות מעשיו, שכן גם המפקח עצמו... יהודי היה. נאמן לשולחיו ולתפקידו מהר המפקח לדון לממנים עליו, על הרופא הצעיר הסוור. עד מהרה פטר מטיה מתפקידו וסלק מהקולחוז.

אך גם עתה לא התפעל הצעיר הגאה ביהדותו, ולא היה מוכן להתקפל לפני איש. חבתו של רבי לוי-יצחק אליו ותחושת ההערצה העמקה שחש כלפיו, התעצמו מיום ליום.

יום אחד בשר מטיה לרבי לוי-יצחק כי בקרוב הוא עומד להתחתן. תגובתו של רבי לוי-יצחק לבשורה בטאה אשר רב. "הרי אתה ממש כמו בן שלי!", אמר לו ברגש וחבק אותו בעז. אלו לא היו דברי מליצה בעלמא, אלא מלים שבטאו תחושה אמיתית של רבי לוי-יצחק כלפי מטיה. הגיעו הדברים לידי כך שערב החתנה התמקח רבי לוי-יצחק עם אביו-מולידו של

Dina Creative

וְכָךְ גַּם הַיְלָדִים: מֵצֵד אֶחָד הֵם הַכֵּי קִטְנִים (בְּגִיל וּבְמִדְרָגָה בְּעִבּוּדֵת-ה'), אֲךָ מֵצֵד שְׁנֵי הֵם הַבְּסִיס וְהַעֲתִיד שֶׁל עַם-יִשְׂרָאֵל כָּלֹ.

לָכֵן (כְּאִמּוֹר) חֲשׂוֹב כָּל-כֶּךָ לְחִנּוּךְ וְלִהְיוֹת דִּיר כְּכֹר מִקְטְנוֹת שְׂמִטְרַת הַתּוֹרָה וְהַמְצֻוֹת הַיָּא - הַתְּאֻחָדוּתָנוּ עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הַיָּא.

(על-פי 'התנועות הילדיות' תשמ"ג, חלק ד', עמ' 1899 והלאה)

וּנְפִשׁוֹ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ

רַבָּה שֶׁל יְקַטְרִינוֹסֶלֶב (כִּיּוֹם דְּנִיפּוֹרֹפּוֹטְרוֹבְסֵק), הַגְּאוֹן הַמְּקַבֵּל רַבִּי לִוִּי-יִצְחָק שְׁנִיאֹרְסוֹן, נִצַּב עַל מִדְרָגוֹת בֵּית-הַכְּנֶסֶת הַגְּדוֹל בְּרוֹחֹב קְרִיסְטוּוֹה בְּעִיר, וּבְכַה בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ אֶת הַנִּפְטָר הַצֵּעִיר. הַדְּמְעוֹת זָלְגוּ מֵעֵינָיו לֹלָא הָרַף, גָּלְשׁוּ בְּמִוֹרֵד לְחִיּוֹ וְהִרְטִיבוּ אֶת זַקְנוֹ הַהֶדוּר. מֵעוֹלָם לֹא רָאוּהוּ בְּנֵי עִירוֹ נִסְעָר כָּל-כֶּךָ כְּפִי שֶׁהָיָה עֵתָה.

גּוֹפַת הַנִּפְטָר נָחָה בְּמִרְכָּז הַרְחֵבָה שְׁלִפְנֵי בֵּית-הַכְּנֶסֶת וְצִבּוֹר הַמְּלֻוִים הַקִּיף אוֹתָהּ. מִמֶּרְחֵק-מָה אֶפְשָׁר הָיָה לְהַבְחִין בְּקִבּוּצַת צֵעִירִים לֹא-יְהוּדִים - חֲבָרִיו שֶׁל הַמְּנוּחַ לְסַפְסֵל הַלְמוּדִים - שְׂבָאוּ אֲף הֵם לְחַלֵּק לְנִפְטָר כְּבוֹד אַחֲרוֹן. מִפְּנֵי אַחֲרֵת הַשְּׂקִיפּוֹ עַל הַנְּעֻשָׂה כְּמָה מְמוֹרָיו לְשַׁעֲבֵר שֶׁל הַמְּנוּחַ, בְּבֵית-הַסֵּפֶר שְׂבוּ הוּא רָכַשׁ אֶת הַשְּׂכֵלְתוֹ הַרְפוּאִית.

דְּכָרִיו שֶׁל רַבִּי לִוִּי-יִצְחָק נֶאֱמָרוּ מֵלֶב מְרַתַח וְנִשְׂאוּ בְּקוֹל חוֹצֵב לְהַבּוֹת. קֵהַל הַמְּלֻוִים הַקְּשִׁיב לָהֶם בְּרֹאשׁ מִרְכָּן וּבְדַמְעָה כְּאוֹכָה. זֹו לֹא הָיְתָה דְרָשָׁה מֵהַסּוּג שֶׁמְקַבֵּל הָיָה לְשֵׂאת בְּרֹאשׁ-חוֹצוֹת, כְּאֶשֶׁר אֵין לְדַעַת מִי וּמִי בְּקֵהַל הַמְּאֻזְנִים. בְּמִנְחֵי הַיָּמִים הָהֵם הָיָה אֵלֶּה דְבָרִים 'חֲתָרְנִים', שֶׁעֲלוּלִים הָיוּ לְגַבּוֹת מְאוּמָרָם מְחִיר אִישִׁי כְּבֹד בְּיוֹתֵר.

מִיָּהוּ הַצֵּעִיר שְׂאִסוֹן פְּטִירָתוֹ הִכָּה אֶת רַבָּה שֶׁל יְקַטְרִינוֹסֶלֶב בְּצֵעֵר עֵמֶק כָּל-כֶּךָ עַד כִּי בְעֵטְיוֹ נָכוֹן הָיָה לְשֵׂאת דְבָרִים שְׂיִסְכְּנוּ אֶת שְׁלוֹמוֹ וְאֶת חֲרוּתוֹ?

*

עֲדִין-נִפְשׁוֹ וִירָא-שְׂמִים הָיָה מְטִיָּה (מְרַדְכִי), בֶּן הָעִיר יְקַטְרִינוֹסֶלֶב. הוּא נָחַן בְּכִשְׁרוֹנוֹת מְבָרְכִים וְשִׁלַּט כְּלֹא-פְחוֹת מְשֻׁמוֹנָה שְׁפוֹת. אֲף-עַל-פִּי-כֵן, בְּכָל הַקְּשׁוֹר לְעֵינָיו יְהוּדוֹת נִהַג בְּתִמְיֻמוֹת מְחֻלָּט. גַּם כְּשֶׁהֻצְטָרַף לְלִמּוּדִים בְּבֵית-הַסֵּפֶר הַגְּבוּוֹה לְרְפוּאָה, לֹא הָיָה מְטִיָּה מוֹכֵן לְהַתְּפָשֵׁר עַל שׁוּם מְצוּוֹה. חֲבָרִיו הָיוּ לוֹעֲגִים לוֹ עַל מַעֲשָׂיו הַמְּוִזְרִים, מֵהֵם אֲף שֶׁהֻצְיָקוּ וְעַל דְּבִקּוּתוֹ חֲסֵרַת

מֵצֵד שְׁנֵי, הוּא לֹא בָּחַר לְעַצְמוֹ חַיִּים שֶׁל הַסְּתַגְרוֹת בֵּין כְּתִלֵּי בֵּית-הַמְּדֻרָשׁ, אֲלֵא הוּא שְׂמַשׁ רַב וּמְנַהִיג שֶׁל עִיר גְּדוֹלָה שְׂמִמְנָה הוּא הַפִּיץ תּוֹרָה וְיְהוּדוֹת בְּכָל רַחְבֵּי הַמְּדִינָה כְּלָה.

זֹאת הַהוֹרָאָה שֶׁעֲלִינוּ לְלַמֵּד בְּשַׁבַּת-קֶדֶשׁ פְּרֻשֵׁת עֵקֵב, כ' בְּמִנְחָם-אָב:

מֵצֵד אֶחָד, עַל כָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ לְהַתְּעַלּוֹת בְּלִמּוּד תּוֹרָה וּבְקִיּוּם מְצוּוֹת ה'. עֲלִינוּ לְשֵׂאֲף לְכָךְ שֶׁעֵינָיו הָעוֹלָם-הַזֶּה לֹא יִתְפָּסוּ אֶצְלָנוּ מְקוּם. וּמֵצֵד שְׁנֵי, חוֹבְתָנוּ לְהִיּוֹת קְשׁוּבִים וְאֲכַפְתִּיִּים לְסַבִּיבָה שְׁלָנוּ. לְהַשְׁפִּיעַ עַל הַזּוֹלָת וּלְסַיֵּעַ לוֹ, בְּגִשְׂמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.

לְלַכֵּת בְּדַרְכּוֹ שֶׁל רַבִּי לִוִּי-יִצְחָק נְשַׁמְתוֹ-עֵדוֹן.

(על-פי 'התנועות הילדיות' תשמ"ג, חלק ד', עמ' 146 והלאה)

אָבָא/אִמָּא: פְּרֻשְׁתָּנוּ נִפְתַּחַת בְּמַלִּים "וְהָיָה עֵקֵב תִּשְׁמַעוּן אֶת הַמְּשֻׁפְטִים הָאֵלֶּה וּשְׂמַרְתֶּם וְעִשִׂיתֶם אוֹתָם". פְּסוּק זֶה מְדַבֵּר עַל לִמּוּד תּוֹרָה וְעַל קִיּוּם מְצוּוֹת.

מִדּוּעַ בְּכָלֵל אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים תּוֹרָה וּמְקִיְמִים מְצוּוֹת?

הַתְּשׁוּבָה הַיָּא: כְּדִי לְהִיּוֹת קְשׁוּרִים אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הַיָּא. כְּשִׁיְהוּדִי לוֹמֵד תּוֹרָה וּמְקִיְמִים מְצוּוֹת הוּא נִעֲשֶׂה קְשׁוֹר וּמְחַבֵּר לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הַיָּא.

יְלַדְעִילָדָה: אֶת הַרְעִיוֹן הַזֶּה יֵשׁ לְהַסְבִּיר אֶפְלוּ לְיְלַדִּים הַצֵּעִירִים הַשׁוֹהִים בְּמִנְחָה גֵן יִשְׂרָאֵל. גַּם הֵם צְרִיכִים לְזַכֵּר שֶׁהַמְּטָרָה הַפְּנִימִית שֶׁל לִמּוּד תּוֹרָה וְשֶׁל קִיּוּם מְצוּוֹת הַיָּא - לְהַתְּאַחַד עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הַיָּא, נוֹתֵן הַתּוֹרָה וּמְצוּוֹתֶיהָ.

מִסְבָּה זֹאת מְחַנְכִים יְלַדִּים, כְּכֹר מִקְטְנוֹתָם, שְׂמִיד בְּקוּמָם מְשַׁנְתָּם יִגִּידוּ "מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם וְכו'". לְהַחֲדִיר בְּלִבָּם רָגֶשׁ שֶׁל 'בְּטוֹל' לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הַיָּא.

אָבָא/אִמָּא: הַפְּנִיָּה בְּעֵינָיו זֶה (אֶפְלוּ) לְיְלַדִּים, רְמוּזָה גַּם הַיָּא בְּמַלִּים "וְהָיָה עֵקֵב תִּשְׁמַעוּן": "עֵקֵב" רוּמֵז לְעֵקֵב שְׂבָרְגֵל מֵצֵד אֶחָד הָעֵקֵב הוּא הָאָבֵר הַכֵּי נְמוּךְ בְּגוּף הָאָדָם, אֲךָ מֵצֵד שְׁנֵי עֲלָיו נִצַּב כָּל הַגּוּף כָּלֹ.

קְזַחְסָטוֹן. אוֹלָם עַד מְהֵרָה הַתְּפָרָצָה בְּגוּפוֹ מְחַלָּה קְשָׁה שְׂמִמְנָה לֹא נִרְפָּא.

בְּיוֹם רַבִּיעִי, כ' בְּמִנְחָם-אָב תש"ד, עֲלָתָה נְשַׁמְתוֹ הַטְּהוֹרָה הַשְּׂמִימָה.

יְלַדְעִילָדָה: בְּשַׁנַּת תש"נ חָל (כְּמוֹ הַשָּׁנָה) כ' בְּמִנְחָם-אָב בְּשַׁבַּת פְּרֻשֵׁת עֵקֵב. זֹו הָיְתָה הַשָּׁנָה ה-46 לְפְטִירָתוֹ שֶׁל רַבִּי לִוִּי-יִצְחָק וּבְהַתְּנַעֲדוֹת שֶׁעָרַף הַרְבִּי בְּאוֹתָהּ שַׁבַּת הוּא הַתְּמַקְדֵּד בְּעֵקֶר בְּהוֹרָאוֹת בְּעִבּוּדֵת-ה' שֶׁאֶפְשָׁר לְלַמֵּד מִשְׁמוֹ הַרְאִשׁוֹן שֶׁל אֲבִיו - לִוִּי. הַסְּבָה לְכָךְ הָיְתָה שֶׁהַגִּימְטְרִיָּה שֶׁל "לִוִּי" גַּם הִיא - 46.

הַשֵּׁם "לִוִּי" מְזַכִּיר לָנוּ מִיָּד אֶת שְׂבִט לִוִּי שֶׁהָיָה שְׂבִט יוֹצֵא-דִּפְּוֹן בְּעַם-יִשְׂרָאֵל.

עַל בְּנֵי לִוִּי נֶאֱמָר בְּפְרָשְׁתָּנוּ, "בְּעַת הַהִיא הַבְּדִיל ה' אֶת שְׂבִט הַלִּוִּי לְשֵׂאת אֶת אַרְוֹן בְּרִית ה', לְעַמֵּד לְפָנָיו ה' לְשֵׂאתוֹ וּלְכַרְוֹ בְּשִׁמוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה". בְּנֵי לִוִּי הַבְּדִילוּ מִשְׂאֵר הַשְּׂבִטִים וְתִפְקִידוֹם הָיָה "לְעַמֵּד לְפָנָיו ה' לְשֵׂאתוֹ". מֵהַסְּבָה הַזֹּאת (כְּפִי שְׂנַאֲמָר בְּפִסּוּק הַבָּא), "לֹא הָיָה לְלִוִּי חֵלֶק וְנַחְלָה עִם אַחֲיוֹ". הַלְוִיִּים לֹא קִבְּלוּ שְׂטַח מִשְׁלָהֶם בְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל, שְׁכָן אֶת כָּל זְמַנָּם הֵם הַקְּדִישׁוֹ לְעִבּוּדֵת הַמְּקַדָּשׁ וְלֹא לְחַרִּישָׁה וְזִרְעָה.

אָבָא/אִמָּא: מֵצֵד שְׁנֵי, בְּנֵי שְׂבִט לִוִּי לֹא הָיוּ מְנַתְקִים מִשְׂאֵר חֲלָקֵי עַם-יִשְׂרָאֵל. לְהַפְּוֹ, בְּמַקְבִּיל לְעִבּוּדָתָם בְּבֵית-הַמְּקַדָּשׁ, הִטַּל עֲלֵיהֶם תְּפִקִּיד נוֹסָף - "לְהוֹרוֹת דְרָכָיו הַיְשָׁרִים וּמִשְׁפָּטֵיו הַצְּדִיקִים לְרַבִּים, שְׂנַאֲמָר 'יִירוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל'".

בְּנֵי שְׂבִט לִוִּי הָיוּ תְּלִמִּידֵי-חֲכָמִים וְהֵם לְמַדּוּ אֶת כָּל שְׂאֵר הַשְּׂבִטִים אֶת הַלְכוֹת הַתּוֹרָה וְדִינָיָהּ.

לְסַכּוּם: הַלְוִיִּים אֲמָנָם הַקְּדִישׁוֹ אֶת חַיִּיהֶם לְעִבּוּדֵת-ה', תּוֹךְ נִתּוּק מֵעֵינָיו חֲלִין, אֲכַל בְּיַחַד עִם זֶה הֵם הָיוּ מְחַבְרִים לְעַם וּלְמַדּוּ אוֹתוֹ תּוֹרָה.

לְמַעֲשָׂה, אֶפְשָׁר אֶפְלוּ לוֹמַר שֶׁאֵת הַהַתְּעַלּוֹת הַרוּחָנִית הָאִישִׁית שְׁלָהֶם נִצְלוּ בְּנֵי שְׂבִט לִוִּי לְטוֹבַת שְׂאֵר חֲלָקֵי הָעַם.

יְלַדְעִילָדָה: שְׁתֵּי הַתְּכּוּנוֹת (הַמְּנַגְדוֹת לְכְּאוֹרָה) הַלָּלוּ, אֶפְיָנוּ גַּם אֶת רַבִּי לִוִּי-יִצְחָק שְׁנִיאֹרְסוֹן:

מֵצֵד אֶחָד, הוּא הָיָה 'מוֹרָם מַעֵם'; גְּדוֹל מְאוֹד בְּתוֹרַת הַנְּגָלָה וּבְחֻכְמַת הַנְּסֻתָּה.

✂ _____ ✂

גליון 278 עקב

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____